ICCJ – Act administrativ prin care s-a dispus retragerea autorizaţia de acces la informaţii clasificate. Regim juridic

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 182/2002, art. 9 lit. d) și art. 28 alin. (4)

Retragerea autorizaţiei de acces la informaţii clasificate nu are natură disciplinară sau contravenţională și nu reprezintă o sancţiune pentru acţiunile sau inacţiunile care constituie elemente de incompatibilitate pentru acces la informaţii clasificate, fiind un act administrativ prevăzut de art. 9 lit. d din Legea nr. 182/2002 ca o măsură de protecţie a informaţiilor clasificate.

Astfel fiind, în privinţa acestei măsuri nu sunt aplicabile prevederile Legii nr. 188/1999 și ale Codului muncii referitoare la procedura de cercetare prealabilă, la forma și conţinutul actului de aplicare a sancţiunii disciplinare.

Decizia nr. 3271 din 13 martie 2013

Prin acţiunea înregistrată la 15.02.2008 și completată prin petiţiile depuse la 28.08.2008 și la 6.10.2008, reclamantul D.D. a solicitat ca, în contradictoriu cu pârâţii Serviciul Român de Informaţii, G.C.M., V.P.R. și B.M., din cadrul U.M. 06xx B. să se dispună:

-anularea aprecierii de serviciu pe anul

2007 și a calificativului „corespunzător”;

-anularea celor două sancţiuni disciplinare acordate de conducerea unităţii în anul 2007 , respectiv avertisment și mustrare scrisă;

-obligarea pârâţilor la plata de daune morale în sumă de 100.000 lei pentru prejudiciul suferit prin afectarea gravă a imaginii, onoarei și demnităţii de militar, datorită modalităţii în care s-a acţionat pentru distrugerea carierei sale profesionale;

-anularea actului administrativ prin care i s-a retras autorizaţia de acces la informaţii clasificate nr. 40xxx din 11.07.2005 și suspendarea executării acestui act;

-obligarea pârâtului S.R.I. la plata de daune morale în sumă de 1.000.000 RON pentru prejudiciul suferit prin afectarea gravă a sănătăţii și imaginii, onoarei și demnităţii de ofiţer, datorită modalităţii în care s-a acţionat pentru forţarea excluderii sale din S.R.I., contrar dispoziţiilor instanţelor judecătorești;

-obligarea pârâtului S.R.I. la plata tuturor drepturilor băneşti cuvenite (inclusiv sporul de confidenţialitate, sporul de risc, primele acordate, salariul de merit etc) de care ar fi beneficiat, conform prevederilor art. 106 din Legea nr. 188/1999, indexate, majorate și recalculate cu plata dobânzii aferente, pe care le-a pierdut pe nedrept, începând cu data emiterii actului administrativ contestat – 11.06.2008;

-obligarea pârâtului S.R.I. să organizeze o ședinţă cu toate cadrele militare din U.M. 06xx B., în care să le aducă la cunoștinţă conţinutul hotărârilor judecătorești pronunţate în cauză;

-anularea calificativului „corespunzător”

acordat la aprecierea de serviciu pe anul 2007 și obligarea pârâtului S.R.I. să-i acorde un calificativ proporţional cu activitatea depusă, prestaţie reflectată prin indicatorii statistici profesionali existenţi la nivelul unităţii centrale și locale, precum și prin calificativul „bun” propus iniţial de șeful de birou;

-obligarea pârâtului S.R.I: să depună integral ordinul nr. S/864/2002 privind modalitatea de întocmire a aprecierilor de serviciu în S.R.I.

În motivarea acţiunii, reclamantul a susţinut că pentru anul 2007 nu se impunea evaluarea activităţii sale, deoarece nu se cunoștea soluţia în dosarul aflat pe rolul Înaltei Curţi de Casaţie și Justiţie și cu toate acestea, i s-a acordat calificativul „corespunzător” pentru activitatea depusă în perioada 20 martie – 31 decembrie 2007 , ceea ce reprezintă o măsură abuzivă, având ca scop declararea incompetenţei sale și pe cale de consecinţă, trecerea sa în rezervă.

Calificativul acordat a fost contestat și faţă de nerespectarea bazei statistice profesionale impusă de O.D. 981/2004 și O.D. 864/2002, arătându-se totodată că, indicatorii propuși iniţial de șeful biroului (care a propus calificativul de „bun”) au fost modificaţi în mod nejustificat și nemotivat de conducerea unităţii.

Actele prin care s-au aplicat sancţiunile de „avertisment” și de „mustrare scrisă” au fost contestate pentru faptul necomunicării lor, conform dispoziţiilor art. 50 din Legea nr. 215/2001, precum și pentru obligaţia de a fi fost motivate, conform dispoziţiilor art. 84, art. 89 și art. 93 din Legea nr. 188/1999, art. 268 din Codul muncii și art. 35 din Legea nr. 14/1992.

Retragerea accesului la informaţii clasificate a fost considerată de reclamant ca fiind o măsură nelegală și

abuzivă, cu motivarea că, fără acces la informaţii clasificate, nu are dreptul să intre în biroul în care a fost repartizat să-și desfășoare activitatea pentru funcţia deţinută de drept, astfel că îi sunt afectate grav și interesele patrimoniale, prin pierderea drepturilor salariale acordate ofiţerilor din operativ.

Nelegalitatea acestui act a fost invocată atât pentru necomunicarea în scris, cât și pentru nemotivarea în fapt, contrar prevederilor art. 50 din Legea nr.215/2001, art. 84,89, 93 și art. 101 alin. 2 din Legea nr. 188/1999, art. 268 din Legea nr. 53/2003 și art. 35 din Legea nr. 14/1992.

Reclamantul a învederat că, simpla trimitere la prevederile legale , fără nici o referire la existenţa și natura situaţiei temeinic justificate, nu acoperă cerinţa motivării actului administrativ, pentru că nu permite verificarea limitei de demarcaţie între puterea discreţionară și arbitrariu.

Ca argument suplimentar pentru caracterul arbitrariu al actului administrativ supus judecăţii s-a invocat și nerespectarea procedurii prevăzute de Legea nr. 182/2002 și H.G. nr. 585/2002, acte normative care reglementează procedura emiterii /retragerii autorizaţiei de acces la informaţii clasificate.

Reclamantul a precizat că nu i-au fost aduse la cunoștinţă demersurile anterioare, prin care s-a iniţiat procedura de revalidare a autorizaţiei deţinute, lipsindu-l astfel de posibilitatea de a cunoaște acuzaţiile aduse și de a formula apărări .

Curtea de Apel București, Secţia a VIII-a contencios administrativ și fiscal a pronunţat sentinţa civilă nr. 364 din 30.05.2012, prin care a admis în parte acţiunea, a

anulat sancţiunea disciplinară „mustrare scrisă” aplicată în decembrie 2007, a respins în rest acţiunea și a obligat pârâta U.M. 06xx B. să plătească reclamantului cheltuieli de judecată parţiale către reclamant în sumă de 100 lei.

Cu privire la sancţiunea „avertismentului” aplicată la 1.06. 2007, s-a reţinut că reclamantul a fost sancţionat disciplinar pentru părăsirea fără aprobare a unităţii sau a locului de îndeplinire a misiunilor, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. 1 lit. a și art. 4 alin. 1 lit. a din Ordinul nr. S/867/2002 emis de directorul S.R.I.

Motivele de nelegalitate invocate pentru încălcarea dispoziţiilor Codului muncii și ale Legii nr. 188/1999 prin necomunicarea în scris și nemotivarea în fapt a actului contestat au fost respinse de instanţa de fond, reţinându-se că aceste reglementări nu sunt aplicabile reclamantului care, fiind militar, este supus statutului cadrelor militare, aprobat prin Legea nr. 80/1995.

De asemenea, s-a avut în vedere că, potrivit rapoartelor din dosarul nr. 62xx/3/2008, reclamantul a refuzat să semneze de luare la cunoștinţă pentru sancţiunea aplicată comunicarea scrisă, asemenea celei de sancţionare, așa după cum rezultă chiar din conţinutul contestaţiei, în care s-au indicat numărul și data comunicării.

Cu privire la sancţiunea „mustrare scrisă” aplicată la data de 12.12.2007, instanţa de fond a constatat că este întemeiată cererea de anulare formulată de reclamant, pentru că pârâtul nu a prezentat înscrisurile avute în vedere la aplicarea acestei sancţiuni.

Cu privire la aprecierea de serviciu și calificativul „corespunzător” acordat pentru anul 2007, instanţa de fond a

respins cererile de anulare , cu motivarea că, reclamantul a fost corect evaluat pentru anul 2007, în conformitate cu dispoziţiile art. 6 din Ordinul nr. 864/2002 emis de directorul S.R.I., care prevăd expres că aprecierile de serviciu se întocmesc anual pentru cadrele militare în activitate.

Cum la data întocmirii aprecierii contestate, reclamantul era cadru militar în activitate, calitate menţinută și pe parcursul soluţionării dosarelor referitoare la statutul său profesional, instanţa de fond a considerat că erau aplicabile normele care prevăd obligaţia evaluării, prin aprecierile de serviciu încheiate pentru activitatea desfășurată de cadrele militare.

Cererea de modificare a calificativului acordat la aprecierea de serviciu pentru anul 2007 a fost respinsă, reţinându-se pe baza documentelor aflate la dosarul cauzei că, acordarea calificativului „corespunzător” a fost justificată de sancţionarea disciplinară a reclamantului în cursul anului 2007, ceea ce denotă că disciplina și acceptarea normelor și regulilor impuse nu au fost la nivelul exigenţelor care există într-o unitate militară.

Cererea de acordare a daunelor morale a fost respinsă de prima instanţă, care a reţinut că nu sunt întrunite în cauză elementele prevăzute de lege pentru stabilirea răspunderii civile delictuale a pârâţilor chemaţi în judecată.

Deși a fost anulată sancţiunea cu „mustrare scrisă”, s-a considerat că această dispoziţie nu justifică acordarea daunelor morale solicitate, pentru că sancţiunea respectivă nu era de natură să afecteze imaginea, onoarea ori demnitatea reclamantului, în condiţiile în care reclamantul nu a avut o carieră ireproșabilă, fiind sancţionat disciplinar atât în perioada studiilor

militare, cât și ulterior, în perioada în care a îndeplinit funcţia de ofiţer în Ministerul Apărării Naţionale.

Cu privire la actul administrativ prin care reclamantului i s-a retras autorizaţia de acces la informaţii clasificate nr. 40xxx din 11.07.2005, a fost respinsă cererea de anulare, constatându-se legalitatea actului emis pentru protecţia informaţiilor clasificate în baza Legii nr. 182/2002 și a H.G. nr. 585/2002 .

Reţinând că actul respectiv nu intră în sfera de aplicare a Codului Muncii și Legii nr. 188/1999, instanţa de fond a constatat respectarea cerinţei de motivare a măsurii dispuse prin aspectele menţionate pe larg la punctele 1 -5 din raportul prin care s-a propus retragerea autorizaţiei, aspecte care se încadrează în prevederile legale și care demonstrează existenţa unor riscuri și vulnerabilităţi de securitate care impuneau retragerea autorizaţiei de acces la informaţii clasificate deţinută de reclamant.

Apărarea reclamantului că nu i-au fost aduse la cunoștinţă demersurile anterioare emiterii actului a fost respinsă de instanţa de fond , deoarece la data de 15.04.2008 i s-a luat un interviu de securitate. Concluzia instanţei de fond a fost că măsura retragerii autorizaţiei reclamantului nu a fost dispusă intempestiv, ci pe baza unor cercetări efectuate de structura de securitate competentă, a unui interviu de securitate luat titularului autorizaţiei și a unor motive expuse pe larg în raportul cuprinzând propunerea măsurii respective.

Instanţa de fond a mai reţinut că retragerea autorizaţiei de acces la informaţii clasificate nu reprezintă o sancţiune disciplinară, nefiind aplicată în baza dispoziţiilor Legii nr. 80/1995, ale regulamentelor militare (RG3) și Ordinului nr. S/867/2002 emis de directorul S.R.I., care reglementează

răspunderea disciplinară a militarilor.

Împotriva acestei sentinţe, a declarat recurs reclamantul solicitând ca, în temeiul dispoziţiilor art. 304 pct. 7,8,9 și art. 304/1 C.proc.civ., să fie modificată hotărârea atacată, în sensul admiterii acţiunii, astfel cum a fost formulată și completată ulterior.

Ca prim motiv de recurs, s-a invocat încălcarea drepturilor la un proces echitabil, care potrivit jurisprudenţei CEDO, presupune ca instanţa naţională să examineze în mod real problemele esenţiale care i-au fost supuse atenţiei și să nu se limiteze la a relua concluziile pârâtei.

Prin prisma respectării prevederilor art. 6 din Convenţia europeană a drepturilor omului și art. 129 alin. 5 C.proc.civ., recurentul a susţinut că nu a beneficiat de o anchetă aprofundată și efectivă, datorită refuzului sistematic al primei instanţe de a încuviinţa administrarea unor înscrisuri pe care și-a întemeiat pretenţiile.

Prin cel de-al doilea motiv de recurs a fost reiterată excepţia nulităţii absolute cu privire la actul administrativ prin care a fost retras accesul la informaţii clasificate, pentru următoarele considerente:

- a fost emis fără declanșarea unei proceduri de cercetare prealabilă, contrar prevederilor art. 268 din Codul muncii, fapt recunoscut expres de intimatul S.R.I. în cadrul interviului de securitate din data de 15.04.2008;
- nu a fost comunicat recurentului, care a primit numai o înștiinţare despre retragerea accesului la informaţii clasificate, fără prezentarea tuturor motivelor de drept avute în vedere, determinând o stare de neliniște cauzată de lipsa de informaţii, ceea ce constituie un tratament degradant, în sensul dispoziţiilor art. 3 din

Convenţia europeană a drepturilor omului;

- prin emiterea actului administrativ contestat – raportul nr. 001.362.365 din 28.05.2008 întocmit de U.M. 01xx B., recurentul a fost sancţionat în fapt și în drept pentru a patra oară în considerarea aceloraşi motive, iar instanţa de fond nu a stabilit natura juridică a măsurii de retragere a accesului la informaţii clasificate, reţinând doar că aceasta nu reprezintă o sancţiune disciplinară sau contravenţională.
- prin modalitatea în care s-a fundamentat în drept actul contestat, au fost încălcate următoarele dispoziţii legale, interpretate eronat și de instanţa de fond: art. 11, art. 12 lit. d, art. 47, art. 90, art. 92 și art. 97 din O.D. nr. 0872/2002 – Norme generale privind protecţia informaţiilor clasificate din S.R.I., conform cărora, competenţa de aplicare a contravenţiilor și sancţiunilor la regimul informaţiilor clasificate din S.R.I. aparţine șefului unităţii pentru cadrele din subordine și acesta trebuie să întocmească un raport cu propunerea motivată adresată structurii de securitate pentru retragerea autorizaţiei de acces la informaţii clasificate, pe baza raportului comisiei de coordonare a structurilor de securitate din cadrul S.R.I.;
- actul contestat nu menţionează natura juridică a măsurii de retragere a autorizaţiei de acces la informaţii clasificate , iar instanţa de fond nu a stabilit nici o calificare în drept, deși intimatul S.R.I. a precizat ca măsura luată nu se referă la răspunderea contravenţională sau disciplinară, cu atât mai mult cu cât, aplicarea sancţiunii contravenţionale s-a prescris, conform art. 338 alin. 4 din H.G. nr. 585/2002, iar sancţionarea disciplinară nu poate fi dispusă decât în condiţiile prevăzute expres de art. 39 din Legea

nr. 182/2002;

- prin nerespectarea prezumţiei de nevinovăţie, în mod abuziv, s-a reţinut în conţinutul actului contestat întocmirea unui document clasificat, deși nu a fost finalizat procesul penal aflat pe rolul instanţelor militare și nu s-a stabilit vinovăţia recurentului;

Prin cel de-al treilea motiv de recurs, a fost criticată soluţia de menţinere ca legale a actelor administrative întocmite pentru aprecierea de serviciu pe anul 2007 și pentru aplicarea sancţiunii disciplinare cu „avertisment”.

Recurentul a învederat că, instanţa de fond nu a avut în vedere că, actele respective nu sunt motivate prin înscrisuri justificative ori cu argumente suficient de explicite și consistente, contrar jurisprudenţei în domeniu care sancţionează cu nulitatea nemotivarea actelor administrative individuale.

În acest sens, s-a arătat că, actele contestate nu conţin motivele de fapt pentru care au fost emise, nu fac referire la alte înscrisuri care ar face parte integrantă din cuprinsul lor și nu menţionează termenul sau instanţa în care pot fi contestate, lăsând totul la nivelul caracterului arbitrariu și puterii discreţionare a intimatului S.R.I.

Recurentul a susţinut că hotărârea de respingere a cererii de anulare a sancţiunii disciplinare cu avertisment este și netemeinică, întrucât au fost preluate în mod greșit apărările instituţiei intimate cu privire la atribuirea și unicitatea ecusonului electronic nr. 1xx, deși nu există probe certe privind repartizarea acestui ecuson de acces și întocmirea unui proces – verbal de predare – primire.

În ultimele patru motive de recurs, a fost criticată soluţia de respingere a cererilor formulate pentru obligarea intimaţilor la plata de daune morale în sumă de 1.000.000 lei și la plata cheltuielilor de judecată, precum și pentru obligarea intimatului S.R.I. la organizarea unei ședinţe cu toate cadrele militare din U.M.06xx B., în care să fie adus la cunoștinţă conţinutul hotărârilor judecătorești pronunţate în cauză.

Recurentul a susţinut că, actele administrative deduse judecăţii, fiind emise în condiţii de nelegalitate, au adus grave prejudicii sănătăţii și personalităţii sale, având efecte negative în familie și în societate și i-au lezat valori nepatrimoniale, precum cinstea, onoarea, demnitatea, imaginea și numele.

Referitor la despăgubirile morale compensatorii solicitate prin cererea introductivă, s-a arătat că, acestea nu sunt disproporţionate în raport cu suferinţele fizice și psihice produse recurentului de conduita nelegală a intimaţilor, iar efectele negative produse prin emiterea actelor administrative nelegale se subsumează efectelor generate de prelungirea în timp a procedurilor judiciare în cauză. Ca argument în acest sens, a fost invocată jurisprudenţa CEDO, prin care s-a reţinut existenţa unei prezumţii solide că durata excesivă a unei proceduri determină un prejudiciu moral.

Examinând actele și lucrările dosarului, în raport și cu dispoziţiile art. 304 și art. 304/1 C.roc.civ., Înalta Curte a respins recursul ca nefondat pentru următoarele considerente:

1. *Aspecte de fapt și de drept relevante*

Hotărârea supusă prezentului recurs a fost pronunţată de instanţa de fond cu respectarea dreptului recurentului D.D. la un proces echitabil, în sensul

definit de art. 6 din Convenţia europeană a drepturilor omului și a libertăţilor fundamentale, atât ca ansamblul garanţiilor procedurale enunţate în această dispoziţie convenţională, cât și dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei, ceea ce presupune inclusiv motivarea hotărârilor, principiul contradictorialităţii și modul de administrare a probelor, pentru care au fost formulate critici în primul motiv de recurs.

Sub aspectul motivării hotărârii atacate, se constată că au fost respectate prevederile art. 261 alin. (1) pct. 5 C.roc.iv. întrucât judecătorul fondului a expus considerentele de fapt și de drept care i-au format convingerea pentru respingerea acţiunii formulate, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile pârâţilor.

Cum motivarea hotărârii nu impune ca judecătorul să răspundă tuturor argumentelor invocate de părţi, se constată că în cauză a fost îndeplinită cerinţa motivării prin prezentarea argumentelor decisive în soluţionarea pricinii, din care rezultă în mod neechivoc examinarea tuturor probelor administrate și a dispoziţiilor legale care au determinat respingerea cererilor formulate.

În conformitate cu prevederile art. 6 parag. 1 din Convenţia europeană a drepturilor omului și libertăţilor fundamentale, art. 128 alin. (5) și art. 261 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ. se constată că hotărârea atacată cuprinde o motivare coerentă, clară și lipsită de contradicţii sau ambiguităţi, cu dezvoltarea raţionamentului juridic avut în vedere la soluţionarea cauzei, ceea ce reprezintă un răspuns specific, explicit la problema dedusă judecăţii (CEDO, hotărârea din 15.03.2007 în cauza Gheorghe c. României).

De asemenea, se constată că litigiul a fost soluţionat în primă instanţă cu respectarea principiului contradictorialităţii și printr-o corectă administrare a

elementelor probatorii în prezenţa părţilor, în şedinţă publică pentru asigurarea unei dezbateri contradictorii, iar concluziile deduse de judecător corespund faptelor prezentate .

Constatându-se că, la prima instanţă, părţile au beneficiat de o procedură echitabilă, publică, desfășurată într-un termen rezonabil și că, aprecierea probelor făcută de judecătorul fondului corespunde situaţiei de fapt dovedită, neavând caracter injust sau arbitrar, se vor respinge ca nefondate criticile formulate în recurs în baza dispoziţiilor art. 304 pct. 7 și pct. 8 C.proc.civ.

Critica adusă de recurent soluţiei de menţinere a actului administrativ prin care i s-a retras autorizaţia de acces la informaţii clasificate nr. 40xxx din 11.07.2005 a fost respinsă ca nefondată, deoarece sentinţa atacată reflectă interpretarea și aplicarea corectă a prevederilor legale și regulamentare incidente în cauză, precum și o evaluare adecvată a materialului probator administrat de părţi.

La data de 6.06.2008 i s-a retras recurentului autorizaţia de acces la informaţii clasificate, reţinându-se că, activităţile desfășurate de acesta constituiau criterii de incompatibilitate pentru accesul său la informaţii clasificate, conform dispoziţiilor art. 160 lit. a), f) și g) din Standardele naţionale de protecţie a informaţiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002.

Instanţa de fond a constatat în mod corect legalitatea acestei măsuri, contestată numai sub aspect procedural de către recurent, care a recunoscut, în cadrul interviului de securitate derulat la data de 15.04.2008, existenţa criteriilor de incompatibilitate pentru accesul său la informaţii clasificate, prin nerespectarea reglementărilor privind protecţia informaţiilor secrete de

stat din domeniul său de activitate.

Motivele de nelegalitate invocate din punct de vedere formal cu privire la acest act administrativ au fost respinse în mod întemeiat, reţinându-se că măsura aplicată are ca scop eliminarea unor elemente de risc în planul protecţiei informaţiilor clasificate și nu reprezintă un act de stabilire a răspunderii contravenţionale sau disciplinare pentru titularul dreptului de acces la informaţii clasificate.

Stabilind judicios caracterul administrativ al măsurii dispuse în scop de prevenţie pentru protecţia informaţiilor clasificate, judecătorul fondului a constatat corect că nu sunt aplicabile în cauză prevederile Legii nr. 188/1999 și ale Codului muncii referitoare la procedura de cercetare prealabilă, la forma și conţinutul actului de aplicare a sancţiunii disciplinare.

Pentru același considerent, a fost corect respinsă și susţinerea prin care recurentul a invocat sancţionarea sa pentru a patra oară consecutiv și pentru aceleași motive.

Retragerea autorizaţiei de acces la informaţii clasificate nu are natură disciplinară sau contravenţională și nu reprezintă o sancţiune pentru acţiunile sau inacţiunile care constituie elemente de incompatibilitate pentru acces la informaţii clasificate, fiind un act administrativ prevăzut de art. 9 lit. d) din Legea nr. 182/2002 ca o măsură de protecţie a informaţiilor clasificate.

Conform dispoziţiilor art. 28 alin. (4) din Legea nr. 182/2002 și art. 155 din H.G. nr. 585/2002, dreptul de acces la informaţii clasificate se acordă numai pentru o perioadă limitată de până la 4 ani și în această

perioadă pot fi reluate oricând verificările, în sensul de a se stabili dacă sunt îndeplinite condiţiile legale, astfel că, pentru efectuarea verificărilor și pentru a se lua măsura de retragere a autorizaţiei nu este necesară și nici obligatorie nici o sesizare și nici o solicitare de revalidare.

Faţă de aceste prevederi legale, s-a reţinut în mod corect în hotărârea instanţei de fond că, în cauză, nu era necesară întocmirea unui alt raport de către șeful D.J.I. B., întrucât verificarea și retragerea autorizaţiei se poate dispune de structura de securitate, iar prevederile art. 47 din O.D. nr. 0875/2002 nu impuneau existenţa unui raport distinct cu propunerea de retragere a autorizaţiei în cazul recurentului, în privinţa căruia s-au constatat elemente de incompatibilitate pentru accesul la informaţii clasificate, rezultate din încălcarea reglementărilor referitoare la protecţia informaţiilor clasificate, prin documentul nr. 001.xxx din 28.05.2008, depus în extras declasificat la dosarul de fond.

Recurentul a susţinut fără temei încălcarea dispoziţiilor O.D. nr. 0875/2002 pentru aprobarea „Normelor generale privind protecţia informaţiilor clasificate în Serviciul Român de Informaţii”, act emis în aplicarea Legii nr. 182/2002 și a Hotărârii nr. 585/2002, care nu condiţionează măsura de retragere a accesului la informaţii clasificate de realizarea operaţiunilor procedurale expuse în memoriul de recurs.

De asemenea, fără temei, s-a invocat în recurs încălcarea de către instituţia intimată a prezumţiei de nevinovăţie de care beneficia recurentul până la soluţionarea dosarului penal nr. xx/752/2001 al Tribunalului Militar Cluj, în care a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracţiunii de fals material în înscrisuri oficiale prevăzută de art. 288 alin. (2) Cod penal, întrucât retragerea autorizaţiei de acces la informaţii

clasificate a fost corect calificată de prima instanţă ca având natura juridică a unei măsuri administrative, prevăzută de legislaţia referitoare la protecţia informaţiilor clasificate pentru cazul existenţei unor riscuri și vulnerabilităţi de securitate, cum s-au demonstrat în cauză, iar nu ca o consecinţă a acuzaţiilor penale de fals.

Nefondată este și susţinerea recurentului privind necomunicarea actului administrativ de retragere a accesului la informaţii clasificate și privarea sa, în acest mod, de posibilitatea de a cunoaște toate motivele de drept avute în vedere de către autoritatea emitentă și de a formula apărări.

Din actele dosarului, rezultă că, prin adresa nr. 3.3xx.xxx din 11.06.2008, recurentului i s-a adus la cunoștinţă încetarea valabilităţii autorizaţiei de acces la informaţii clasificate și deci retragerea acesteia, existând astfel posibilitatea efectivă de contestare, care de altfel a și fost valorificată, atât în procedura administrativă, prin recursul graţios exercitat la data de 19.06.2008, cât și în procedura judiciară, prin acţiunea în anulare formulată la 28.08.2008, în completarea cererii iniţiale de chemare în judecată din 15.02.2008.

În atare situaţie, se apreciază ca fiind vădit nefondate susţinerile recurentului privind lipsa comunicării și lipsa motivării cauzelor care au determinat retragerea autorizaţiei de acces la informaţii clasificate și aceasta, cu atât mai mult cu cât, la completarea chestionarului de securitate, a fost de acord ca neacordarea avizului de securitate să nu fie motivată, astfel cum se prevede expres în H.G. nr. 585/2002.

Ansamblul circumstanţelor concrete ale cauzei exclude și constatarea unor acţiuni sau inacţiuni ale intimaţilor

incompatibile cu dispoziţiile art. 3 din Convenţia europeană a drepturilor omului și în consecinţă, susţinerile recurentului având ca obiect supunerea sa la tratamente inumane sau degradante sunt lipsite de un temei plauzibil în raport cu faptele pretinse, fără administrarea unor mijloace de probă adecvate, apte să elimine orice îndoială rezonabilă.

Critica formulată prin cel de-al treilea motiv de recurs cu privire la soluţia de respingere a cererilor de anulare a aprecierii de serviciu pe anul 2007, a calificativului acordat și a sancţiunii disciplinare cu avertisment, va fi respinsă ca nefondată.

Legalitatea întocmirii aprecierii de serviciu a recurentului pentru anul 2007 a fost corect constatată de instanţa de fond în raport cu dispoziţiile art. 73 din Legea nr. 80/1995 și art. 6 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din O.D. nr. S/864/2002, potrivit cărora, aprecierea de serviciu anuală se întocmește numai cadrelor militare în activitate.

Recurentul a fost trecut în rezervă prin Ordinul din 22.11.2006, pentru care s-a dispus suspendarea executării, în baza dispoziţiilor art. 15 din Legea nr.554/2004, prin încheierea din 19.03.2007 a Curţii de Apel Brașov, irevocabilă prin decizia nr. 3244 din 26.06.2007 a Înaltei Curţi de Casaţie și Justiţie, astfel că, în perioada 22.11.2006 – 19.03.2007, nu a avut calitatea de cadru militar în activitate, nefiind îndeplinite condiţiile legale pentru întocmirea aprecierii de serviciu. Această apreciere a fost corect întocmită de la data numirii recurentului în funcţia deţinută anterior trecerii în rezervă, de ofiţer III, nivel 2, prin O.D. S.R.I. din 19.03.2007, emis în executarea încheierii din 19.03.2007 a Curţii de Apel Brașov.

Instanţa de fond a constatat , de asemenea în mod corect,

legalitatea calificativului „corespunzător” acordat pentru anul 2007 faţă de punctajele obţinute de recurent la indicatorii din aprecierea de serviciu anuală și faţă de starea precară de disciplină militară asumată și materializată de acesta, dat fiind că, pe parcursul anului respectiv, a fost sancţionat disciplinar de două ori, cu avertisment și mustrare scrisă.

Atât actul de acordare a calificativului pentru anul 2007, cât și actul de constatare nr. S/34xxxx din 28.02.2008 emis pentru soluţionarea contestaţiei administrative au fost amplu motivate în fapt și în drept, astfel că recurentul a avut cunoștinţă de considerentele avute în vedere la aprecierea sa de serviciu, precum și posibilitatea contestării lor, prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege.

Soluţia de menţinere a actului administrativ din 1.06. 2007, prin care recurentului i s-a aplicat sancţiunea disciplinară a avertismentului, este legală și temeinică, iar criticile aduse în recurs sunt nefondate.

Instanţa de fond a constatat cu just temei legalitatea sancţiunii disciplinare aplicate recurentului pentru părăsirea fără aprobare a unităţii sau a locului de îndeplinire a misiunilor, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) și art. 4 alin. (1) lit. a) din O.D. nr. S/867/2002.

Din raportul întocmit la 1.06.2007 rezultă faptele repetate ale recurentului de părăsire a locului de muncă, fără aprobarea șefilor ierarhici, în perioada 2-30 mai 2007. Recurentul a contestat în mod neîntemeiat această situaţie de fapt, motivând că nu i s-a predat ecusonul de acces electronic nr. 151, deși acesta este unic și i-a fost atribuit la data de 21.03.2007, astfel după cum rezultă din certificatul nr. 19xxxxx din 2.09.2010 întocmit de U.M. 06xx B. cu privire la sistemul automat de auditare

a accesului în sediul unităţii.

Recurentul a contestat, de asemenea fără temei, comunicarea actului de aplicare a sancţiunii avertismentului, în condiţiile în care, potrivit raportului întocmit la data de 1.06.2007, în prezenta locţiitorului șefului unităţii și a șefului compartimentului managementul resurselor umane, a refuzat să semneze de luare la cunoștinţă despre sancţiunea aplicată, notându-și însă numărul și motivarea actului de sancţionare, pe care le-a indicat ulterior în contestaţiile formulate.

Și cu privire la acest ultim act, instanţa de fond a constatat corect că recurentul nu a fost împiedicat să-și exercite dreptul la apărare, valorificat atât în procedura administrativă, cât și în procedura judiciară.

Ultimele critici formulate în recurs se referă la cererile cu caracter accesoriu din acţiunea recurentului – reclamant, care nu au constituit obiectul judecăţii la instanţa de fond, ca urmare a respingerii cererilor principale de anulare a actelor administrative întocmite de intimatul S.R.I. și în consecinţă, nu există temei pentru a fi examinate de instanţa de recurs.

Admiterea acţiunii în parte, numai în privinţa cererii de anulare a sancţiunii disciplinare cu „mustrare scrisă”, nu justifică admiterea acestor cereri accesorii formulate și motivate în fapt și în drept pentru efectele pretins a fi fost produse de celelalte acte administrative deduse judecăţii și a căror legalitate a fost corect constatată de instanţa de fond.

De altfel, instanţa de fond a apreciat corect că nu sunt întrunite elementele prevăzute de lege pentru stabilirea răspunderii civile delictuale a intimaţilor, în condiţiile în care aceștia nu au săvârșit fapte

de natură a afecta imaginea, onoarea și demnitatea recurentului, iar sancţiunea disciplinară cu „mustrare scrisă” a fost anulată pentru considerente procedurale și nu pentru inexistenţa faptei, reţinută ca abatere disciplinară.

Pentru considerentele care au fost expuse, constatând că nu există motive de casare sau de modificare a hotărârii pronunţate de instanţa de fond, Înalta Curte a respins prezentul recurs ca nefondat.

2.Soluţia instanţei de recurs și temeiul juridic al acesteia.

În baza dispoziţiilor art. 312 alin.(1) C.proc.civ. și art. 20 din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte a respins ca nefondat recursul declarat de reclamantul D.D.